

ΑΠΟ "ΤΑ ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ ΤΗΣ ΧΟΒΟΛΗΣ"

Περήφανοι καὶ δυνατοὶ περνᾶμε
ἀπ' τῆς ζωῆς πάνω τὴν τραγωδία
καὶ κάποτε τὸ βλέμμα μας γυρνᾶμε
στ' ἀνθρώπινα μὲ κάποιων εἰρωνία.

Εἶδωλα μεῖς ποτὲ δὲν προσκινᾶμε
καὶ τῶν γυμνῶν τὴν φαύλη οὐτοπία,
ἀμείλιχοι πάντα θὰ πολεμᾶμε
ὅαν λαίλαπες μ' ὄρμη καὶ μὲ μαγία.

"Ἄν κ' ὑψηλὰ — πολὺ ψηλὰ πετᾶμε,
στὰ χαμηλὰ κοιτᾶμε μὲ ἀηδία
καὶ φτύνουμε μὲ πάθος καὶ γελᾶμε
μπροστὰ σιῶν χρυσαυθρώπων τὴ μοῖρα.

Μὲ τῆς ζωῆς τὴν ποίηση μεθᾶμε
καὶ μὲς στῆς ὁμορφιᾶς τὴν ὄπτασία
μὰ χίμαιρα αἰώνια κενηγᾶμε,
μακρονὰ ἀπὸ τοῦ ὄχλου τὴ βλακεία.

ΤΑΣΟΣ ΧΛΩΡΗΣ

ΜΙΑ ΚΑΠΟΙΑ ΛΥΣΗ

Περνάς καὶ πᾶς, ἐνῶ πὸν σταματῶ
γιὰ ὄρες καὶ κυττάζω
νὰ βρῶ τόσα «γιατὶ» πὸν μοῦ γεννᾶ
κάθε στιγμῆς ἢ σκέψη.
Μὰ σὺ περνᾶς καὶ πᾶς καὶ δὲ ρωτᾶς
τὶ γίνεται, τὶ θὲ νὰ γίνει,
ζεῖς ἀσυλλόγιστα καὶ βιαστικά.
Κι' ἐνῶ μὲ βασανίζουνε
ἀμφιβολίες ἓνα πλῆθος κι' ἀπορίες